

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111240442
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1111240442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobkyne: C.. F. Š., V. K. X, V., zast. Mgr. Romanou Paliderovou, advokátkou, Jégého 19, Bratislava proti žalovanej: Slovenská národná galéria, Riečna 1, Bratislava, zast. Mgr. Ivanom Petkovom, advokátska kancelária STRELÁK & PETKOV, Na vršku 12, Bratislava, o náhradu mzdy titulom prekážok v práci, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cpr/2/2011-139, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 10Cpr/2/2011-139, v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť doplatiť žalobkyňi mzdu titulom osobného platu za mesiac október 2011 v sume 913,- eur brutto, za mesiac november 2011 v sume 913,- eur brutto, za mesiac december 2011 v sume 913,- eur brutto a za obdobie od 1. januára 2012 do 22. januára 2012 v sume 870,50 eur brutto, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti príslušenstva žalovaných pohľadávok súd prvého stupňa žalobu žalobkyne zamietol. O náhrade trov konania nerozhodol s tým, že o nej rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru a náhrady škody. Po pripustení zmeny petitu a čiastočnom späťvzati žaloby a zastavení konania predmetom konania zostal len mzdový nárok žalobkyne za mesiace október, november a december 2011 a za obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci konania dňa 30.09.2010 uzavreli pracovnú zmluvu podľa § 42 Zák. práce a zák. č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Táto zmluva však bola v rozpore s § 48 ods. 2 Zák. práce, nakoľko pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú v trvaní troch rokov, t. j. do 30.09.2013. V zmysle § 48 ods. 2 Zák. práce pritom možno pracovný pomer na dobu určitú dohodnúť najdlhšie na dva roky. V súlade s ust. § 48 ods. 1 Zák. práce preto súd prvého stupňa pracovný pomer založený účastníkmi konania pracovnou zmluvou predloženou žalobkyňou kvalifikoval ako pracovný pomer dohodnutý na neurčitý čas. Žalovaná síce v konaní tvrdila, že so žalobkyňou uzavrela pracovný pomer na dobu určitú do 30.09.2011, ale nepredložila pracovnú zmluvu s takýmto obsahom. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že súčasťou pracovnej zmluvy uzavretej účastníkmi konania a predloženej v konaní žalobkyňou bol návrh osobného platu, ktorým bol žalobkyňi priznaný osobný plat podľa § 7a zák. č. 553/2003 Z. z.. Nemal za preukázané, že súčasťou návrhu osobného platu zo dňa 30.09.2010 bola aj žalovanou doručená príloha k platobnému dekrétu zo dňa 30.09.2010, na základe ktorej by mal žalobkyňi byť osobný plat vyplácaný len po dobu jedného roka. Tento listinný dôkaz súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôveryhodný, nakoľko z bodu 3 obsahu návrhu, ktorým bol žalobkyňi priznaný osobný

plat, vyplýva, že je súčasťou pracovnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania a ak by súčasťou tohto návrhu bola aj žalovanou doručovaná príloha, tak nebol dôvod, aby nebola uvedená v niektorom z bodov ako príloha v písomnom návrhu osobného platu.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že pracovný pomer medzi účastníkmi trval v čase vzniku nároku žalobkyne na uplatnený mzdový nárok, keďže pracovný pomer bol uzavretý na neurčitý čas a v období od októbra 2011 do 22.01.2012 nebol skončený žiadnym spôsobom v zmysle § 59 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaná síce listom zo dňa 07.09.2011 zaslala žalobkyni písomné oznámenie o ukončení pracovného pomeru dohodnutého na dobu určitú, v ktorom uviedla, že pracovný pomer končí dňa 30.09.2011 z dôvodu uplynutia dohodnutej doby, avšak tento deň (30.09.2011) nebol uvedený v pracovnej zmluve zo dňa 03.09.2010. Súd prvého stupňa taktiež poukázal na oznámenie, ktoré žalovaná dňa 12.09.2011 zaslala žalobkyni, o vzniku prekážok výkonu práce na strane zamestnávateľa z dôvodu, že žalobkyňa po doručení oznámenia o ukončení pracovného pomeru rozosielala ostatným pracovníkom e-mailly, čím vytvárala stresové prostredie na pracovisku. Žalovaná žalobkyňu odmietla pustiť na pracovisko. Podľa jej písomného vyjadrenia k žalobe však žalobkyni zaplatila náhradu mzdy vo výške základného platu za obdobie od 30.09.2011 do 22.01.2012 (t. j. do dňa doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyni). Konanie žalovanej, ktorá listom zo dňa 16.12.2011 vyzvala žalobkyňu, aby dňa 02.01.2012 nastúpila do zamestnania z dôvodu, že pominuli prekážky na strane zamestnávateľa, súd prvého stupňa vyhodnotil tak, že žalovaná akceptovala trvanie pracovného pomeru žalobkyne uzavretého v zmysle § 48 ods. 1 Zák. práce na neurčitý čas. Na základe takéhoto konania žalovanej žalobkyňa aj zmenila petiit žaloby a už sa viac nedomáhala určenia trvania pracovného pomeru.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce, § 4 ods. 1 písm. b/ a § 7a zák. č. 553/2003 Z. z. a vecne tým, že žalovaná zaplatila žalobkyni iba základný plat vo výške 913,- eur brutto za mesiace október až december 2011. Žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady mzdy za obdobie od októbra 2011 do 22.01.2012 v sume rozdielu medzi vyplateným základným platom a výškou priznaného osobného platu. Súd prvého stupňa žalobe vyhovel, pretože žalovaná pri výplate náhrady mzdy nezohľadnila platne uzavretý právny úkon, ktorým bol žalobkyni dňa 30.09.2010 priznaný osobný plat v zmysle § 7a zák. č. 553/2003 Z. z. vo výške 1.500,- eur bez časového obmedzenia. Prílohu k platobnému dekrétu, podľa ktorej mal byť žalobkyni osobný plat vo výške 1.500,- eur vyplácaný iba po dobu jedného roka, súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôveryhodný listinný dôkaz, keďže nebola označená ako príloha v písomnom návrhu osobného platu zo dňa 30.09.2012, neobsahovala podpis žalobkyne potvrdzujúci jej prevzatie a nebola ani doručená súdu prvého stupňa s vyjadrením k žalobe dňa 22.03.2012, ale samostatne až na pojednávaní dňa 10.05.2012.

Pokiaľ ide o obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012, súd prvého stupňa priznal žalobkyni plat aj za neho, a to v sume 870,50 eur, nakoľko z výpovedí (žalobkyne a svedkov C.. R. U. R. E. E.) mal preukázané, že žalovaná jej nevytvorila pracovné miesto a pôvodné pracovné miesto žalobkyne bolo obsadené novou zamestnankyňou (p. B.). Uviedol, že žalovaná žiadnym relevantným listinným dôkazom nepreukázala vytvorenie pracovného miesta zodpovedajúceho obsahu uzavretej pracovnej zmluvy dňa 30.09.2010. Výpoveď svedka U.. P. M. zo dňa 27.10.2014 ako aj svedkov U.. X.Í. X. R. T. B., vypočutých v konaní sp. zn. 7Cpr/2/2012, vyhodnotil ako účelové, pretože ich žalovaná následne nepodložila žiadnymi listinnými dôkazmi potvrdzujúcimi, že žalobkyňa ako zamestnanec mohla svoju prácu vykonávať a že by pre ňu vytvorila vhodné pracovné podmienky.

Uplatnené úroky z omeškania súd prvého stupňa žalobkyni nepriznal, pretože samotný Zákonník práce omeškanie dlžníka so zaplatením peňažného plnenia ani vznik nároku požadovať úrok z omeškania od dlžníka neupravuje a podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce (v znení platnom a účinnom v rozhodnom období) sa všeobecné ustanovenia Obč. zák. vzťahujú na právne vzťahy upravené Zákonníkom práce len ak tento v prvej časti neustanovuje inak. Náhrada mzdy titulom prekážok v práci podľa § 142 Zákonníka práce je však upravená až v piatej časti a zároveň ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce odkazuje len na použitie všeobecných ustanovení Obč. zák., pričom úroky z omeškania sú upravené až v jeho ôsmej časti v § 517.

O náhrade trov konania s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p. súd prvého stupňa nerozhodol s tým, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, a to v časti, ktorou jej súd prvého stupňa uložil povinnosť doplatiť žalobkyni náhradu mzdy titulom osobného platu za obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012 v sume 870,50 eur brutto do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvého stupňa nezákonne a svojvoľne vyhodnotil dôkazy vykonané v rámci súdneho konania, čím následne dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu merita veci. Konkrétne poukázala na hodnotenie výpovede žalobkyne, svedkyne U., F. E. na jednej strane a svedeckej výpovede U.. M., štatutárneho orgánu žalovanej a pani B. (zачytené v zápisnici v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7Cpr/2/2012) na strane druhej. Spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa podľa žalovanej obsahuje znaky povrchnosti a svojvoľe. Uviedla, že v konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobkyni a svedkyňi U. bol približne v polovici septembra 2011 doručený prípis zo dňa 12.09.2011, ktorým žalovaná obidvom oznámila vznik prekážok výkonu práce na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 2 Zákonníka práce, čo znamená, že žalobkyňa ani svedkyňa sa až do dňa pominutia prekážok zo strany žalovanej nezdržovali v mieste výkonu práce, a teda nemohli mať relevantnú informáciu o tom, či žalovaná ako zamestnávateľ dňa 02.01.2012 je alebo nie je schopná prideľovať žalobkyni prácu v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce v súlade s pracovnou zmluvou a utvárať jej vhodné pracovné podmienky. Ak žalobkyňa mala za to, že žalovaná ako zamestnávateľ nie je dňom 02.01.2012 schopná prideľovať jej prácu v súlade s pracovnou zmluvou, mala túto skutočnosť relevantným spôsobom dokázať, nakoľko ju zaťažuje bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno. Za relevantný dôkaz podľa názoru žalovanej nie je možné považovať výpoveď svedkyne U., ktorú označila za špekulatívnu a nepodloženú, ako ani výpoveď svedka E., ktorý u žalovanej pracoval ako informátor (vrátnik) a zo svojej pracovnej pozície nemohol byť schopný relevantne posúdiť uvedenú skutočnosť. Žalovaná ďalej uviedla, že spornou nebola ani skutočnosť, že v závere roka 2011 doručila žalobkyni prípis, ktorým jej oznámila, že pominuli dôvody prekážok výkonu práce na strane zamestnávateľa a vyzvala ju, aby dňom 02.01.2012 riadne nastúpila do práce. Žalovaná teda očakávala, že žalobkyňa sa do miesta výkonu práce dňom 02.01.2012 vráti a bude osobne vykonávať prácu, ktorá jej mala byť prideľovaná a ktorú jej žalovaná bola schopná prideľovať. Taktiež mala aj vytvorené vhodné podmienky na riadne vykonávanie práce. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na výsluch U.. M., svojho štatutárneho orgánu a svedkyne B., vykonané v rámci konania sp. zn. 7Cpr/2/2012, z ktorých podľa nej vyplýva, že dňa 02.01.2012 nijako nebránila žalobkyni vo výkone práce. Naopak, žalobkyňa spolu so svedkyňou U. bezdôvodne a v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi opustili priestory žalovanej. Fakt, že žalobkyňa opustila priestory žalovanej, pritom potvrdili účastníci konania aj všetci svedkovia. Žalovaná namietala, že konanie súdu prvého stupňa, ktorým jej vytýkal, že listinnými dôkazmi nepreukázala, že žalobkyňa mohla vykonávať svoju prácu, je nad rámec zákona ako aj povinností žalovanej ako zamestnávateľa vyplývajúcich zo Zákonníka práce. Zastávala názor, že momentom doručenia výzvy žalobkyni, aby dňa 02.01.2012 nastúpila do práce, malo byť žalobkyni jasné, že očakáva, že dňa 02.01.2012 začne riadne vykonávať svoju prácu podľa pracovnej zmluvy. Pokiaľ žalobkyňa dňa 02.01.2012 bez právneho dôvodu a ospravedlnenia z pracoviska odišla a dňa 03.01.2012 sa na pracovisko bez ospravedlnenia ani nedostavila, založilo to dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Žalovaná preto nevidela dôvod na ďalšie dopisovanie a opätovné vyzývanie žalobkyne na nástup do práce z dôvodu, že na jej vykonávaní trvá, ako ani na následné preukazovanie týchto skutočností v prípadnom spore so zamestnancom. Mala za to, že poskytnutými dôkazmi dostatočne spochybnila, či dokonca vyvrátila, tvrdenia žalobkyne o tom, že jej dňa 02.01.2012 neumožnila vykonávať prácu v súlade s pracovnou zmluvou, a teda že uvedeným dňom nenastali prekážky na strane zamestnávateľa, v dôsledku ktorých by žalobkyni patrila náhrada mzdy. Práve naopak, v dôsledku neospravedlneného opustenia pracoviska dňa 02.01.2012 a nenastúpenia do práce dňa 03.01.2012 žalovanej vznikla možnosť okamžite skončiť pracovný pomer so žalobkyňou, ktorú aj využila. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobkyni doručené dňa 23.01.2012. Keďže na strane žalovanej neexistovali prekážky vo výkone práce, pre ktoré by žalobkyňa prácu nemohla vykonávať a žalobkyňa v období od 02.01.2012 do 23.01.2012 svoju prácu v súlade s pracovnou zmluvou nevykonávala, nepatrí jej za toto obdobie mzda za vykonanú prácu podľa § 118 ods. 1 Zákonníka práce ani náhrada mzdy podľa § 142 Zákonníka práce.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 212 ods. 1 O.s.p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal

odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania žalovanej predmetom odvolacieho konania zostal už iba nárok žalobkyne na zaplatenie náhrady mzdy titulom osobného platu za obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012 v sume 870,50 eur brutto. Odvolací súd sa preto zameril na preskúmanie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti.

Žalobkyňa svoj nárok v tejto časti opierala o existenciu prekážok na strane žalovanej podľa ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce a právny titul doplatenia mzdy za obdobie, počas ktorého jej žalovaná nepridelovala prácu v súlade s uzatvorenou pracovnou zmluvou. Medzi účastníkmi konania nebola spornou skutočnosť, že žalovaná zaslala žalobkyňi list zo dňa 16.12.2011, ktorým ju vyzvala, aby počnúc dňom 02.01.2012 riadne a včas nastúpila do práce, pretože podľa tohto listu prekážky v práci na strane žalovanej ako zamestnávateľa skončia dňom 30.12.2011 a žalovaná jej opäť môže prideľovať prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Spornou však zostala skutočnosť, či skutočne prekážky v práci na strane zamestnávateľa pominuli a či žalobkyňi bolo od 02.01.2012 umožnené vykonávať svoju prácu v súlade s pracovnou zmluvou, resp. či jej na to boli vytvorené zodpovedajúce pracovné podmienky.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, s vykonanými dôkazmi súdom prvého stupňa ako aj s rozsudkom súdu prvého stupňa konštatuje, že súd prvého stupňa vo vzťahu k napadnutej časti na základe vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci a vec zároveň po právnej stránke aj správne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v napadnutej časti a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti odvolací súd uvádza, že v priebehu konania je účastníkom uložená povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Súd pred začatím konania spravidla nemá žiadne poznatky o práve alebo záujme žalobcu, prípadne o jeho ohrození alebo porušení žalovaným. Žalobca musí poskytnúť tvrdenia, z ktorých je zrejmé, na akom skutkovom základe uplatňuje svoje právo alebo záujem chránený zákonom. Už v žalobe má žalobca pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti (t. j. splniť si povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva. Tvrdenie je výpoveď o rozhodujúcej skutočnosti, na základe ktorej vzniká právny nárok, resp. určité subjektívne právo. Vo všeobecnosti predmetom tvrdenia účastníkov majú byť predovšetkým skutočnosti, ktoré zodpovedajú skutkovým znakom právnej normy, na základe ktorej je potrebné posudzovať uplatnený nárok alebo námietky (t. j. u žalobcu skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodňujú jeho žalobu). Po splnení povinnosti tvrdenia (bremena tvrdenia) následne účastníkov zaťažuje aj dôkazné bremeno, ktoré spočíva v splnení dôkaznej povinnosti v tom smere, že účastník označí dôkazné prostriedky na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Účastník, ktorý neoznačí dôkazné prostriedky a tým nepreukáže pravdivosť svojich tvrdení, neunesie dôkazné bremeno a musí znášať možné nepriaznivé dôsledky nesplnenia dôkaznej povinnosti.

Žalobca má v konaní dôkazné bremeno ohľadne všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju žalobu. Žalovaný nenesie bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno v prípadoch, keď iba popiera pravdivosť tvrdení žalobcu alebo keď navrhuje návrh zamietnuť. Účastník, ktorý tvrdí určitú negatívnu skutočnosť, nenesie ohľadne tejto skutočnosti dôkazné bremeno; pri popretí tohto tvrdenia protistranou táto sama poniesie dôkazné bremeno ohľadne svojho pozitívneho tvrdenia. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží teda na tom účastníkovi, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky.

V predmetnej veci žalovaná namietala neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou, keďže sa jej podľa žalovanej nepodarilo dokázať, že dňom 02.01.2012 nebola žalovaná schopná prideľovať žalobkyňi prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Na rozdiel od žalovanej má odvolací súd za to, že žalobkyňa svoju povinnosť tvrdenia i dôkaznú povinnosť vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie 870,50 eur titulom trvania prekážok v práci na strane žalovanej ako zamestnávateľa splnila v dostatočnom možnom rozsahu. Zo svedeckej výpovede svedka E., ktorý u žalovanej pracoval v rozhodnom období na pozícii vrátnik a bol prítomný pri príchode žalobkyne do zamestnania dňa 02.01.2012, vyplynulo, že žalobkyňa mala zákaz vstupu do budovy žalovanej a ani v tento deň 02.01.2012 jej nebolo umožnené z vestibulu vstúpiť ďalej do budovy a začať vykonávať svoju prácu podľa pracovnej zmluvy, keď jej v tom zabránila štatutárna zástupkyňa žalovanej s jej právnym zástupcom U.. M. a ďalšími dvomi

zamestnancami (U.. X. R. P.. B.). Obdobné skutočnosti vyplynuli aj z výpovede svedkyne U.. Pokiaľ žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobkyni bola schopná aj ochotná počnúc dňom 02.01.2012 prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, bola podľa názoru odvolacieho súdu povinná tieto svoje tvrdenia aj podložiť relevantnými dôkazmi, čo však nespĺnila. Odvolací súd vychádzal z tzv. negatívnej dôkaznej teórie, v zmysle ktorej žalobkyňa neniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdených negatívnych skutočností (t. j. ohľadom neschopnosti/nemožnosti žalovanej prideľovať jej prácu podľa pracovnej zmluvy), pretože podľa uvedenej teórie sa neexistencia určitej právnej skutočnosti majúca trvajúci charakter zásadne nepreukazuje. Dôkazné bremeno v tomto smere prešlo na žalovanú, ktorá mala preukázať ňou tvrdený opak. Žalovaná, ktorá tvrdila, že žalobkyňa mohla dňa 02.01.2012 nastúpiť do práce a že jej boli vytvorené podmienky pre riadne vykonávanie práce podľa pracovnej zmluvy, totiž z tejto skutočnosti vyvodzovala pre seba priaznivé právne dôsledky, a to zamietnutie žaloby v tejto časti. Dôkazné bremeno však žalovaná neunesla a ani v odvolacom konaní nepredložila ani neoznačila žiadne dôkazy, ktoré by nepochybne preukázali skutočnosť, že od 02.01.2012 bola spôsobilá prideľovať žalobkyni prácu podľa pracovnej zmluvy, a teda že jej v uvedený deň nebolo bránené v nástupe do zamestnania.

Len tá samotná skutočnosť, že žalovaná zaslala žalobkyni list zo dňa 16.12.2011, ktorým ju vyzvala na nastúpenie do práce od 2.1.2012 z dôvodu, že pominuli prekážky v práci na strane zamestnávateľa (žalovanej), ešte podľa odvolacieho súdu nepreukazuje, že tieto prekážky aj skutočne pominuli a žalovaná počnúc dňom 02.01.2012 mohla žalobkyni riadne prideľovať prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Žalovaná totiž podľa vykonaného dokazovania rovnaký list zaslala aj inej zamestnankyni, p. U., ktorej však nemala v úmysle ďalej prideľovať prácu a dňa 02.01.2012 jej chcela iba doručiť dokumenty týkajúce sa skončenia pracovného pomeru. Vychádzajúc z tohto konania žalovanej nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru, že od 02.01.2012 mala žalobkyňa vytvorené pracovné podmienky zodpovedajúce pracovnej zmluve. Odvolací súd zároveň vzhľadom na uvedené postupy žalovanej zhodne so súdom prvého stupňa považoval za účelové svedecké výpovede štatutárnej zástupkyne žalovanej, právnik žalovanej U.. P. M. a jej zamestnancov U.. X. X. R. T. B., vypočutých v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7Cpr/2/2012. Tieto výpovede vzhľadom na vzťah uvedených osôb k žalovanej a k okolnostiam sporného prípadu nemôžu byť dostačujúcim dôkazom na preukázanie žalovanou tvrdených skutočností ohľadom možnosti žalobkyne nastúpiť do zamestnania dňom 02.01.2012. Keďže žalovaná svoje tvrdenia v tomto smere nepreukázala, z čoho správne vychádzal aj súd prvého stupňa, neunesla dôkazné bremeno ohľadom ňou tvrdených skutočností. Žalovaná navyše ani v odvolacom konaní nepredložila žiadne dôkazy, a preto jej argumentácia zostala iba v rovine tvrdení. Na základe uvedeného súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobe žalobkyne v napadnutom rozsahu vyhovel.

Samotnú výšku (870,50 eur brutto) priznaného doplatku náhrady mzdy za obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012 žalovaná v podanom odvolaní nenamietala, preto odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, správnosť záverov súdu prvého stupňa v tomto smere nepreskúmaval.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o doplatenie mzdy 870,50 eur za obdobie od 01.01.2012 do 22.01.2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

Výrok, ktorým súd prvého stupňa, žalovanej uložil povinnosť doplatiť žalobkyni mzdu titulom osobného platu za mesiace október, november a december 2011 po 913,- eur brutto za každý mesiac, ako ani výrok, ktorým žalobu v časti príslušenstva zamietol, neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.